

**Gfv.VII.30.337/2011/6.szám**

A Kúria a dr. Gondola Zsolt Zoárd ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Rihmer István ügyvéd által képviselt **I.r. és II.r. alperesek** ellen **kártérítés megfizetése** iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságon 1.G.40.214/2008. számon indult és a Debreceni Ítéltábla 2011. július 14-én kelt Gf.I.30.347/2011/7. számú ítéletével jogerősen befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

**í t é l e t e t :**

A Kúria a Debreceni Ítéltábla Gf.I.30.347/2011/7. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 300.000 (Háromszázezer) Ft + ÁFA felülvizsgálati eljárási költséget, s az államnak - külön felhívásra - 1.140.000 (Egymillió-egyszáznegyvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

A felperes gazdasági társaságnak az I.r. alperes 2005. május 18-ától 2007. december 13-ig, a II.r. alperes 2006. május 4-től 2007. december 13-ig volt tagja. Mindketten egyúttal önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetők is voltak 2006. november 30-a és 2007. december 17-e között. 2006. november 30-ával a társaság tagjává vált P Gy is, aki 2007. december 13-án az alperesek üzletrészét megvásárolta, és ettől az időponttól kezdődően a cég önálló képviseletre jogosult

ügyvezetői tisztségét is betöltötte 2011. december 12-ig.

2007. augusztus 23-án 4.000.000 Ft, 2007. szeptember 3-án 1.000.000 Ft, 2007. október 1-én 20.000.000 Ft kölcsön adásáról jött létre írásbeli megállapodás K P és a felperes korlátozott felelősségű társaság között. E szerződéseket a felperes nevében mind az ebben az időpontban ügyvezetői tisztséget betöltő II.r. alperes, mind az utóbb a társaság tagjává, illetve ügyvezetőjévé vált P Gy is aláírta. A kölcsönszerződés azt tartalmazza, hogy a kölcsön adó a pénzt a felperes társaság átmeneti „finanszírozási gondjainak megoldásához” adta. Annak visszafizetési határideje legkésőbb 2008. március 15-e.

A 2007. augusztus 23-i 4.000.000 Ft-os és a 2007. szeptember 3-i 1.000.000 Ft-os kölcsönszerződés alapján a felperesi társaságnál bevételi pénztárbizonylat is készült a befizető aláírása nélkül. A 2007. október 1-i keltezésű, 20.000.000 Ft kölcsön átadására nézve ilyen okirat nem keletkezett. Egy 2007. szeptember 9-i, 1.000.000 Ft-os befizetésről szóló bevételi pénztárbizonylat, az alapul szolgáló szerződés nélkül ezzel szemben kiállításra került.

A felperes, a 2008. július 4-én előterjesztett fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel indult, majd az alperesek ellentmondása folytán perré alakult eljárásban 19.000.000 Ft és késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket egyetemenlegesen, az ügyvezetői tisztségükből eredő, a pénztár kezeléssel, a bizonylatok kiállításával, a könyvelési szabályok megsértésével okozati összefüggésben keletkezett kár megtérítéseként. Keresetének jogalapjaként a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: 2006. évi Gt.) 30. §-ának /2/ és /4/ bekezdésére hivatkozott. Állította, hogy az alperesek a kölcsönszerződésekkel igazolt, összesen 25.000.000 Ft kölcsönből csak 6.000.000 Ft bevételét tüntették fel a felperesi könyvelési iratokban. A nyilvántartásokban ki nem mutatható 19.000.000 Ft miatt ilyen összegben, kára keletkezett.

Az alperesek elsődlegesen a követelés időelőttiségre hivatkozással a per megszüntetését, érdemben a kereset elutasítását kérték. Előadták, hogy a kölcsönadó a per megindulásakor, illetve annak folyamatban léte alatt sem követelte vissza a felperestől a pénzt, ezért neki a keresetlevélben megjelölt okból kára sem keletkezett. Az alperesek tagadták, hogy részükre a könyvelésbe be nem vezetett 19.000.000 Ft átadásra került. Állították, hogy Pántya György 2007. májusa és augusztusa között a társaság működéséhez különböző pénzüsszegeket biztosított a saját vagyonából, illetve más

személyektől származó kölcsönökből. A perbeli kölcsönszerződések „megírására” azért került sor, hogy az általa rendelkezésre bocsátott pénzt a felperes pénztárából visszaszerezze anélkül, hogy a könyvelési iratokból kitűnne, hogy azt milyen forrásból szolgáltatta.

Az elsőfokú bíróság, ítéletével, a felperes keresetét elutasította. Utalt arra, hogy az iratok között fellelhető, 2007. december 6-án P Gy és az alperesek jelenlétében tartott taggyűlésen felvett jegyzőkönyv nem vitásan azt tartalmazza: a társaságnak 25.000.000 Ft-os, K P felé fennálló kölcsöntartozása van. P Gy ezzel szemben 1.541.226 Ft-ot adott kölcsön a cégnek. Az elsőfokú bíróság azonban az iratok között fellelhető kölcsönszerződéseket, illetve az említett taggyűlési jegyzőkönyvet bizonyítékként nem tudta figyelembe venni, mivel a felperes a tanúként meghallgatott K P vallomására tekintettel kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani, az okiratokban feltüntetett pénz átadását. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta: az említett tanú határozottan állította, hogy a kölcsönt nem a felperesnek, hanem P Gy-nek, mint magánszemélynek nyújtotta, és ténylegesen neki is adta át. Ez utóbbi személy a tanúvallomása során maga sem tett konkrét előadást arra vonatkozóan, hogy az átvett pénz ténylegesen a felpereshez került. Az elsőfokú bíróságnak az volt a véleménye, hogy a felperesnél korábban jogi képviselőt betöltött személy, illetve P Gy egyik ismerőseinek vallomásából is az a következtetés vonható le, hogy az okiratokban feltüntetett és elismert 25.000.000 Ft-os tartozás nem az ott jelzett kölcsönökből származik. Szükségesnek tartotta volna könyvszakértői bizonyítás lefolytatását is. Felperesi indítvány hiányában azonban annak elrendelésére nem látott jogi lehetőséget.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Jogi álláspontja az volt, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást, a jogvita elbírálásához szükséges mértékben, feltárta. Az abból levont jogi következtetésekkel, az ítéletben kifejtett indokokra is kiterjedően mindenben egyetértett.

A felperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt emelte ki: a 2006. évi Gt. értelmében, a gazdasági társaságok működése során elkülönülnek egymástól a tulajdonosi, az irányítási, a vezetési és az ellenőrzési feladatok. A képviselői és a vezetési funkciót a vezető tisztségviselők látják el. Az ebből eredő feladataikat önálló, személyes felelősséggel kell teljesíteniük. Kifelé, hatóságok és harmadik személyek irányában képviselik a társaságot. Belső jogviszony alapján ellátják a társaság operatív vezetését, irányítását. Az operatív vezetés a 2006. évi Gt.-ben és más jogszabályokban előírt kötelezettségek betartását, illetve betartatását is megköveteli. A vezető tisztségviselőknek gondoskodniuk kell a gazdálkodás számviteli tevékenységének minden

mozzanatával kapcsolatos, jogszabályi, szakmai előírásokban foglaltak teljesítéséről. A társasági tagok védelme érdekében a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (a továbbiakban 1997. évi Gt.) 29. §-ának /1/ bekezdésében írt rendelkezéssel egyezően a 2006. évi Gt. 30. §-ának /2/ bekezdése külön is tartalmazta a vezető tisztségviselőkre vonatkozó felelősségi szabályokat. A vezető tisztségviselők az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal kötelesek eljárni. Kötelezettségeik megszegésével a gazdasági társaságoknak okozott károkért a polgári jog általános szabályai szerint felelnek. A másodfokú bíróság utalt a Ptk. 339. § /1/ bekezdésében írt, a polgári jogi általános kártérítési felelősség szabályára, miszerint annak megállapításához a jogellenes magatartás, a kár bekövetkezésének és a kettő közötti okozati összefüggés fennállásának bizonyítása szükséges. Bármelyik feltétel hiánya esetén, a kártérítési felelősség megállapítására nincs mód. Kifejtette, önmagában a 2006. évi Gt. 30. § /2/ bekezdése értelmében jogsértőnek minősülő magatartás tanúsítása, kár felmerülte nélkül nem alapozza meg a kártérítési felelősséget. A kártérítés együttes törvényi feltételeinek meglétét a felperesnek kellett volna bizonyítania. Ő a jogellenes károkozó magatartást abban jelölte meg, hogy az alperesek a II.r. alperes által átvett 19.000.000 Ft tekintetében megsértették a bizonylati fegyelmet, a pénztárkezelés és a könyvelés szabályait. A perbeli időszakban hatályos, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 14. §-ának /1/ bekezdése és 15. §-ának /3/ bekezdése értelmében ugyanis, a könyvvizetés során, többek között, a könyvvitelben rögzített, és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatónak, bizonyíthatónak, kívül állók által is megállapíthatónak kell lenniük (valódiság elve). A másodfokú bíróság kifejtette azonban, hogy a pénzkezelési kötelezettség – értelemszerűen – csak meglévő pénzeszközökhöz kapcsolódhat. A fellebbezésben foglaltakkal szemben, az alperesi védekezésre is figyelemmel, döntő jelentősége annak volt, hogy bizonyítást nyert-e, miszerint a II.r. alperes átvette, illetőleg a felperes társaság ténylegesen hozzájutott-e ahhoz a 19.000.000 Ft-hoz, amelyre vonatkozóan a felperes az alperesek jogellenes magatartására hivatkozott. A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 164. § /1/ bekezdése alkalmazásával helytállóan vizsgálta e körülményeket. A Pp. 206. §-a /1/ bekezdésének megfelelően, okszerűen következtetett arra, hogy a peres iratok között fellelhető kölcsönszerződések tartalmi valóságát, a pénz átadását, P Gy vallomásával szemben Kucses Péter tanúvallomása megdöntötte. A keresetben megjelölt pénzösszeg átvételének hiányában, az alperesek részéről, arra vonatkozóan, a pénztárkezelés szabályainak megsértése fel sem merülhet, és nem terhelheti őket azzal kapcsolatosan a társaság bankszámlájára történő befizetés kötelezettsége sem.

A másodfokú bíróság következtetéseinek levonásakor értékelte azt is, hogy a megelőző eljárásban nem merült fel olyan adat sem, miszerint a felperes társaság terhére a kölcsönszerződésekkel összefüggésben, arra hatáskörrel rendelkező szerv a pénzügyi vagy számviteli szabályok megsértését jogerős határozattal megállapította volna. A pénzkezelési és a bizonylati fegyelem szabályainak megsértését - mint jogellenes magatartást - sem látta ezért bizonyítottnak.

Rámutatott arra: a számviteli szabályok alapján a gazdálkodó szervezeteknek a gazdasági tevékenységükkel kapcsolatosan éves beszámolási, illetve mérleg készítési kötelezettségük van. Az éves beszámolóval (egyszerűsített éves beszámolóval és mérleggel) szemben az Sztv. szerint alapvető elvárás a valódiság. A beszámolóban feltüntetett tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak és bizonyíthatónak kell lenniük. K P-nek, a hivatkozott kölcsönszerződést rögzítő okiratok bizonyító erejét megdöntő tanú vallomásával szemben, a felperes nem bizonyította, hogy nevezettnek őt terhelően kölcsönszerződésből eredően, 19.000.000 Ft-os követelése lenne. Mindezek alapján úgy ítélte a másodfokú bíróság, hogy nincs alap annak megállapítására sem, miszerint a perbeli követelést, mint tartozást, a rövidlejáratú kötelezettségek között kellett volna nyilvántartani. A Ptk. 339. §-a, illetve a 2006. évi Gt. 30. § /2/ bekezdése alapján, egyezően az elsőfokú bírósággal, ezért az alperesek marasztalására okot adó körülményt nem észlelt.

A felperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az alperesek kereset szerinti marasztalását. Másodlagosan indítványozta a jogerős ítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletére kiterjedő hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását.

Állította, hogy a támadott másodfokú ítélet a Ptk. 339. § /1/ bekezdését, a 2006. évi Gt. 30. § /2/ bekezdését sérti. Beadványának tartalma szerint hivatkozott továbbá a bizonyítékok okszerű mérlegelését előíró Pp.206. § /1/ bekezdésének, illetve a bizonyítási teher szabályait tartalmazó Pp. 164. § /1/ bekezdésének megsértésére.

Előadta: az eljárt bíróságok által vizsgált körülmények helyett annak kellett volna jogi jelentőséget tulajdonítani, hogy az alperesek elismerték, az általa állított pénzeszközök átadására 2007. májusa és augusztusa között került sor, azok azonban elköltésre kerültek. A felperes véleménye szerint kizárólag a kölcsönösszeg átadásának időpontja tekintetében volt vita a felek

között. Utalt a II.r. alperesnek a 2009. december 1-én tartott tárgyaláson tett nyilatkozataira. A felperes hangsúlyozta, az alperesi nyilatkozatokkal a pénz átadásának, illetve a felperes működése során történt felhasználásának igazolása miatt a bizonyítási teher megfordult. Az alpereseknek azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy a pénz felhasználása, a felperesi érdekeket szolgált. A felperes szerint, a bíróságok az ügyvédi ellenjegyzéssel ellátott, a 2007. december 6-án tartott taggyűlésen készült jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben - melyek szerint az alperesek is elismerték a felperest terhelő magánkölcson létét - túlzott jelentőséget tulajdonítottak P Gy keltezés nélküli feljegyzéseinek. A felperes hangsúlyozta, P Gy a meghallgatása során az említett feljegyzéseket ismerősnek tartotta, de egyértelműen nem ismerte el, hogy azok általa, a felperes részére adott kölcsönök elszámolását tartalmazzák. A felperes érvelt azzal is, hogy az iratokhoz csatolt kölcsönszerződések a II.r. alperes ügyvezetői tisztségében eljárva írta alá. Az abban foglaltakért ezért helyt kell állnia. A kölcsönösszeg átvételével kapcsolatos vita közte és a perben nem álló P Gy között áll fenn és bírálendő el. A felperes és az alperesek közötti jogviszonyra az nem hathat ki. A felperesnek kizárólag azt kellett bizonyítania, hogy hozzá nem került az a 19.000.000 Ft, amelynek a kölcsönszerződések alapján a könyvelésben szerepelnie kellett volna. Tévesnek tartotta azt a másodfokú bírósági megállapítást, miszerint nem nyert bizonyítást, hogy az alperesek a perbeli pénzüsszeget átvették. Állította: azzal, hogy az alperesek elismerték a kölcsön összegének felhasználását, annak átvétele sem lehet vitatott.

A pénzkezelési és könyvelési szabályok megsértése miatt, a felperes nem tartotta azt sem kizártnak, hogy az alperesek saját céljaikra használták fel a részére folyósított kölcsönt.

A felperes szerint a kölcsönszerződés aláírására tekintettel a II.r. alperes, P Gy együtt, vele szemben elszámolási kötelezettséggel tartozik.

Hangsúlyozta azt is, hogy a perbeli szerződések alapján őt terhelő pénz visszafizetési kötelezettség miatt azért érte kár, mert a könyvelési adatokból ellenőrizhetetlen a pénz felhasználása.

Súlytalannak tartotta az ítéltáblának azt a megállapítását, hogy arra hatáskörrel rendelkező hatóság pénzkezelési, illetve bizonylati fegyelem szabályainak megsértését a felperes könyvelésével összefüggésben nem észlelte. Hatósági ellenőrzés ugyanis nem volt a cégnél, továbbá, a könyvelésben nem szereplő tételeket vizsgálni, a mérlegbeszámolóban feltüntetni nem lehet.

A felperes állította, az alperesek felelősség alóli mentesülése körében van annak jelentősége, hogy a kölcsönszerződésekben

megjelölt pénzüsszeget átvették-e. Az átvétel hiányát ezért nekik kellett bizonyítani.

Az alperesek a felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályban fenntartását indítványozták. Vitatták a felperes által megjelölt jogszabálysértéseket. Azzal érveltek: a kölcsönszerződésekben nem található elismerő nyilatkozat a pénz átvételére vonatkozóan. K P előadása alapján, miszerint P Gy magánemberként kért tőle kölcsönt, és a pénzt is tőle kérné vissza, szintén a pénznek az alperesek részére történt átadásának hiányára kell következtetni. Az alperesek idéztek az említett tanú és P Gy vallomásából, utalva arra, hogy a szerződések létrejöttének körülményeire nézve, eltérő nyilatkozatokat tettek. K P szerint az okiratokat a pénz átadását követően írták alá. A pénz átadásakor kizárólag ő és P Gy voltak jelen. P Gy ezzel szemben azt állította, hogy a szerződések aláírására és a pénz átadására egyidejűleg, az irodájában került sor. A szerződések az azt tartalmazó okiratokon megjelölt időpontokban készültek. Az alperesek megismételték korábban tett azon előadásukat is, hogy a 2007. december 6-i taggyűlésen tartott elszámolás a P Gy által rendelkezésre bocsátott és a Kft. érdekében, annak működése során felhasznált pénzekre vonatkozott.

P Gy tanú vallomása alapján, illetve a csatolt 13/T/2. számú irat 2. pontjában írottakkal bizonyítottanak tartották azt is, miszerint 25.000.000 Ft kölcsön került a cégbe, amelyből P Gy csak 1.541.206 Ft-ot bocsátott rendelkezésre. Az alperesek szerint, P Gy a felperes cégen keresztül akart hozzájutni az általa a cégre elköltött, de a könyvelésben nem szereplő tételekhez. Nem hivatalos tagi kölcsönökkel akarta a cég gazdálkodását segíteni azért, hogy az, utóbb pályázatokon vehessen részt.

Az alperesek előadták: önmagában a keresetlevélben megjelölt összegű pénz elköltésének általuk történt elismerése, a perbeli jogvita eldöntése szempontjából nem bír jelentőséggel. A felperesnek ugyanis azt kellett volna bizonyítani, hogy a pénz kitől származott, annak elköltésére mikor került sor. Rámutattak: a fellebbezéséből arra kell következtetni, hogy a korábban elköltött, de nem K P származó pénzt követel. Erre utal az is, hogy a harmadik, 20.000.000 Ft kölcsönadásáról szóló szerződés 2007. október 1-i keltezése ellenére, 2007. augusztus 23-ától terjesztett elő kamatfizetés iránti igényt. Az alperesek szerint a felperes arra sem adott magyarázatot, hogy a 2007. október 1-i dátummal átadott 20.000.000 Ft kölcsön mellett, 2007. szeptember 9-én miért került sor 1.000.000 Ft bevételezésére. Az alperesek hangsúlyozták azt is, hogy P Gy az általa rendelkezésre bocsátott pénz átadásakor nem hiányolta azok lekönyvelését. Amikor üzletrészeiket megvásárolta, akkor sem élt ilyen igénnyel .

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Megállapította, hogy a támadott határozat az alábbiakra tekintettel nem jogszabálysértő.

A Pp. 206. § /1/ bekezdése azt tartalmazza: a bíróság a tényállást a felek előadásának, a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg. A bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Kúria következetes joggyakorlata szerint, ha a megelőzően eljárt bíróságok a bizonyítékokat nem értékelték kirívóan okszerűtlenül, a logika szabályaival ellentétesen, a felülvizsgálati eljárásban azok felülmérlegelésének nincs helye.

A felperes állításával szemben, felülmérlegelésre okot adó körülmények nem merültek fel. A kereset benyújtásakor a felperesi társaságban üzletrésszel rendelkező, abban ügyvezetői tisztséget betöltő P Gy tanú vallomásaival szemben, az eljárt bíróságok nem okszerűtlenül, nem a logika szabályait megsértve értékelték K P vallomását. Aszerint, e tanú nem a felperesnek, hanem P Gy-nek adott kölcsön - több részletben - 25.000.000 Ft-ot. A felperes az e kölcsönből származó 19.000.000 Ft-nak kártérítés címén történő megfizetését kéri. A Pp. 196. § /1/ bekezdése értelmében a tanúk aláírása nélkül készült, az említett 25.000.000 Ft átadásáról szóló írásbeli kölcsönszerződéseket magában foglaló okiratok nem minősülnek teljes bizonyító erejűnek. Az a tény, hogy azokat P Gy is aláírta, Kucsos Péter és az alperesek azon előadását támasztja alá, hogy a pénzt ténylegesen nem a felperes, hanem P Gy kapta. A felperes alaptalanul állítja ezért, hogy a K P-től származó kölcsön II.r. alperes részére történő átadását bizonyította. Nem okszerűtlen emiatt a másodfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a perbeli pénzösszeg átadása bizonyításának hiányában, az arra vonatkozóan elkövetett pénzügyi és számviteli szabályok megsértésben megnyilvánuló jogellenes magatartás nem nyert bizonyítást, ahogy az sem, hogy a perbeli szerződések alapján az alpereseket kártérítési felelősség terhelné.

Ha az alperesek nyilatkozata alapján arra is lehetne következtetni, hogy nem K P-től és nem a szerződésekben megjelölt időpontokban ugyan, de a keresetlevélben állított pénzösszeg mégis befolyt a felperes társasághoz, akkor sem tett eleget a felperes annak a kötelezettségének, hogy bizonyítsa, az alperesek, az általa állított pénzügyi és számviteli fegyelmet sértő magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett. Kárként ugyanis arra hivatkozott, hogy az őt terhelő, K P-el szemben fennálló fizetési kötelezettségének nem tud eleget tenni az alperesek mulasztása miatt.

A Kúria mindezek alapján sem a 2006. évi Gt. 30. § /2/ és /4/

bekezdésének, illetve a Ptk. 339. § /1/ bekezdésének a másodfokú bíróság általi megsértését nem észlelte. Figyelemmel arra, hogy a jogellenes magatartást, illetve az azzal okozati összefüggésben keletkezett kár összegét, és magát az ok-okozati összefüggést a kártérítés iránt keresetet előterjesztő félnek kell bizonyítania, a bizonyítási teher szabályait tartalmazó Pp. 164. § /1/ bekezdésének megsértése sem volt megállapítható.

A Kúria ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme eredménytelen volt. Köteles ezért a Pp. 270. § /1/ bekezdése, illetve 78. § /1/ bekezdése alapján az alperesek jogi képviselőjének munkadíjából álló felülvizsgálati eljárási költséget megfizetni. E munkadíjat a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.29.) IM rendelet 3. § /2/ bekezdés b) pontja, illetve /5/ bekezdése alapján állapította meg, a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányosan.

A felperes az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 60. § /1/ bekezdése, illetve a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban című 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 15. § /1/ bekezdése alapján megtéríteni.

**Budapest, 2012. október 4.**

**Dr.Vezekényi Ursula sk.a tanács elnöke**  
**Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes sk.előadó-bíró**  
**Dr.Csóke Andrea sk.bíró**